

Caribisch verhaal deel 5

Alice opende haar ogen. Er scheen een felle lamp aan het plafond. Waar was ze? Ze probeerde haar hoofd op te tillen maar viel meteen weer terug op een zacht kussen. Een stekende pijn schoot vanaf haar voorhoofd naar de achterkant van haar hoofd, tot in haar nek. Ze kreunde even. Voorzichtig opende ze haar ogen en keek om zich heen. Ze lag in een ziekenhuiskamer.

Wat was er gebeurd? Ze dacht na maar door de snerpande pijn in haar hoofd kwam ze niet verder dan het beeld dat ze ergens naartoe reed. Waar naartoe? Ze zuchtte. De deur van de kamer ging open.

Er kwam een man in een witte jas binnen met een clipboard in zijn hand. Hij was lang en had kort grijzend haar en een gebruint gezicht. Het soort arts dat zich na jaren bikkelen in Nederland lekker op het tropische eiland had gevestigd in een nieuwgebouwd huis, dacht Alice. Een makambahuis, zoals haar lokale collega's het noemden. Groot en duur en van alle gemakken voorzien, met eigen zwembad en liefst aan zee, met een eigen steiger waar een boot aan lag. Belair. Daar woonde hij vast. Hij kwam dichterbij en keek naar haar.

“Zo mevrouw Wonderboom, hoe voelt u zich?”

“Zeg maar Alice”. Haar stem klonk raspand en haar keel voelde als schuurpapier.

“Mijn hoofd doet pijn”

“Je hebt een flinke klap gemaakt Alice, je bent aangereden, weet je dat nog?”

“Aangereden?” Alice schrok. In een flits kwam alles terug: Washikemba, de grot beneden, iemand die daar was, de spullen. Toen haar vlucht terug naar de auto en dat ze een zwarte pick-up op zich af zag komen toen ze was geslipt. Ze hapte naar lucht en sloot haar ogen.

“Ja je weet het weer hè” zei de arts. Ze hoorde een stoel schuiven. De arts was naast haar komen zitten.

“Maak je geen zorgen, je wordt weer helemaal de oude. Je hebt een hersenschudding opgelopen omdat je met je hoofd tegen de passagierssteun bent geslagen. De airbag heeft voorkomen dat je daarna ook nog met je hoofd op het dashboard zou slaan”

Alice keek hem ademloos aan. De airbag.. ze vond het niet nodig om op dit eiland een auto met airbag te hebben maar hij zat er gewoon in. Wat een geluk.

“En hoe ben ik hier beland?” vroeg ze.

“Iemand heeft het zien gebeuren, de heer Clementina, hij zei dat hij je kent”

Jairo? De grote stevige bewoner van de uitdragerij?

“Hij heeft een ambulance gebeld en de politie, ze zullen hier wel snel zijn, je collega's”

Er ging iets door Alice hoofd. De spullen in de grot, het waren zijn spullen!

“Ik moet hem spreken!” riep ze uit. De arts keek verbaasd op.

“Wie?”

“Jairo Clementina, ik weet waar zijn spullen zijn!”

“Oké ik heb geen idee waar je het over hebt maar ik denk dat één van je collega's zo wel hier zal zijn, die kan je alles vertellen. Intussen wil ik dat je rustig blijft liggen, je hoofd is nog niet hersteld. Er komt zo een verpleegkundige om je temperatuur en je bloeddruk op te meten. Je kunt haar pijnstillers vragen als je wilt”. Alice schudde haar hoofd.

“Nee het moet nu echt, zo snel mogelijk, waar is mijn telefoon?”

“Dat weet ik niet, dat kan je zo aan je collega vragen”

Alice kreunde. Haar telefoon weg. Dat kon niet waar zijn. Ze sloot haar ogen en ademde zwaar.

De deur ging weer open.

“Ah daar is de zuster, sorry verpleegkundige” hoorde ze de arts zeggen. Toen ze keek zag ze de arts de Antilliaanse dame in het witte uniform een knipoog geven. Ze was rond de 30, schatte Alice, had kort krullend zwart haar en een sprankelende lach. De ogen van de arts daalde af naar haar volle heupen. Kan dat even ergens anders en niet nu?! vroeg Alice zich af. De verpleegkundige heupwiegde haar kant op, zich zeer bewust van de blikken van de arts.

“Zo mevrouw, ik kom even wat dingen opmeten”

“Dan laat ik jullie nu alleen”. Hij stond op en liep de kamer uit. Toen hij langs de dame liep wreef hij met zijn hand langs haar billen. Alice wist het, weinig mannen konden de verleidingen weerstaan op dit eiland. Niet alleen met lokale dames, ook op de happy hours werd flink geflirt. En meer. En daarna flink geroddeld. Ze hoorde het van haar collega's die zich er soms tussen mengden. Zelf ging ze niet naar dat soort gelegenheden, dat circuit was niets voor haar.

De verpleegkundige nam snel en kordaat haar temperatuur en bloeddruk op, liet een paar pijnstillers achter en wilde vertrekken. Alice hield haar tegen.

“Ik moet zo snel mogelijk een collega van de politie spreken en een nieuwe telefoon!” ze riep het bijna uit. De dame keek haar nors aan. Alle charme die er was toen de arts in de kamer was, was verdwenen.

“U moet gewoon blijven liggen, er komt vanzelf wel iemand” zei ze en liep weg. Boos probeerde Alice zich op te richten maar kreeg meteen weer een pijnscheut als reactie. Ze dwong zichzelf om de twee roze pillen die de zuster had achtergelaten door te slikken met het lauwe water dat in een plastic bekertje ernaast stond. Ze moest een telefoon hebben, ze moest iemand vertellen over die spullen, voordat ze werden weggehaald.

Ze moest even weggezakt zijn, iemand legde een hand op haar arm.

“Alice” hoorde ze een stem. Ze keek op. Aan haar bed zat Frank, haar Nederlandse collega.

“Oh wat goed dat jullie er zijn, je moet naar die plek waar ik ben aangereden, er is daar beneden een grot, je moet er gaan zoeken, de spullen van Jairo Clementina liggen daar, iemand was er iets mee aan het doen en toen hij mij hoorde, kwam hij achter me aan.” Ze hijgde. De mannen keken elkaar aan.

“Alice”, begon Frank, “we hebben je bandensporen gevolgd, we zijn naar beneden gelopen en Mitchell heeft de grot gevonden, er lag niets.”

Alice hapte naar adem.

“Dat kan niet, alles lag er: touw, duct tape, golfplaten, ik zag het zelf!”

“Er was nu niets meer, het is misschien snel weg gehaald”

Alice vloekte. Als ze eerder had kunnen bellen, als er ook maar iemand behulpzaam was geweest dan waren ze misschien op tijd geweest.

“Oh en Alice en er is nog iets” zei Frank, “we weten op wiens naam de auto is gehoord die je heeft aangereden”. Alice keek hem vragend aan.

“Hij staat op naam van ene Roos van Dam, zegt dat je wat? Ze is hier samen op het eiland met Tom Verbeek.”

Alice verslikte zich en Frank hielp haar hoestend overeind.

“Dat kan niet” bracht ze tussen het hoesten door uit. Frank keek haar vragend aan.